

Гоце Давидов

Черна се чума появи долу ми въ Демиръ-капия, въвъ тая земя Македонска. Никой се юнакъ не наелъ, чумата да си изгони, отъ тая земя българска, отъ това поле Кукушко. Наелъ се Гоце войвода, съ неговата вѣрна дружина, чумата да си прогони, народа да си избави.

Тръгналъ е Гоце войвода съ неговата вѣрна дружина, изъ това поле Кукушко, изъ тая земя рождена, черната чума да гони, черната чума — читашка. Ходилъ е Гоце, скиталъ е, цѣли ми десетъ години, своитѣ братя да брани, своитѣ сестри — закриля, своята рода да пази. Кукята му бѣ гората, листето — мека постеля, студень му камъкъ — възглаве, тънката пушка — невѣста, ситни куршуми — дечица.

Борилъ се Гоце войвода за правда и за свобода. Моми му пѣсни пѣвели, невѣсти байрякъ шиели, момцитѣ пушки сбирали и на дружина давали. Трептѣла гора зелена, млади юнаци да крие, юнашки пѣсни да слуша, юнашки борби да гледа.

Разлютила се чумата, черната чу-

ма — читашка, тръгнала Гоце да дири, подъ листе да го намѣри, душата да му отнеме. Минала поле Кукушко, поела гора Крушовска, ето го Гоце на-среща съ негова вѣрна дружина. Пустата чума проклета, право го въ гърба прободете, отлѣва страна въ сърдцето.

Гоце се викналъ, провикналъ:

— Дружина вѣрна сговорна, досега сте ме слушали и сега ще ме слушате! Кога въвъ Кукушъ влѣзнете, моята майка рождена, на порти ще се покаже, съсъ черна ројска забрад-ка, въ очитѣ ще ви погледне и ще ви плахо попита:

— Кжде е синъ ми Гоцето?!... Кжде е Гоце войвода?!...

Вие ще да ѝ кажете:

— Не бой се, стара бабичко! Ние си Гоце сгодихме, сгодихме още вѣнчахме, за цѣрноока невѣста, за цѣрна земя Македонска!

Вълчо Вълкановъ

